

noget nyt eller blive ved det hidtilværende, men hvor Barnets Tarv kræver Valget mellem det ene eller det andet nye. Og at sætte de offentlige Myndigheder til mellem samlevende Ægtefæller at afgøre Meningsforskelligheder af den Art, hvorom der her hyppigst er Spørgsmaal, vilde aabne Udsigt til endeløse Forretninger for det offentlige og uheldsvanger Splittelse i Familielivet.

Et enkelt herhenhørende eller dog aldeles nær beslægtet Omraade er der imidlertid, hvor man uden praktisk Ulempe, som en ganske naturlig Indrømmelse til Moderens Ligestilling og i Barnets egen Interesse, kan indrømme Moderen fuld Medbestemmelsesret, nemlig med Hensyn til *Barnets Indgaaelse af Ægteskab*. Ligesom det er en simpel Følge af de i det foregaaende fremstillede Regler om Værgemaal og Kuratel, at Enken, den fraskilte eller fraseparerede Hustru og den ugifte Kvinde, naar hun er Værge for sit Barn, eller dette er mindreaarigt og ikke har anden Kurator, ogsaa paa egen Haand maa kunne give tilstrækkeligt Samtykke til dets Ægteskab, og ligesom det er en aabenlys Fejl i den bestaaende Ordning, at hendes Samtykke ikke kræves, selv om en anden er Værge eller Kurator, saaledes er det i sin Orden, at naar Ægtefæller samleve eller dog ikke ere formeligt separerede, maa begges Samtykke kræves til deres Barns Ægteskab. Bestemmelser i disse Retninger, hvorved der vil fremkomme en mere bogstavelig Efterlevelse end hidtil af Forskriften i Erd. 30. April 1824 § 3 Nr. 6: „Forældres eller andre Vedkommendes Samtykke“, findes i Forslagets §§ 4 og 5. Særlig fremhæves blot, at Moderens Nægtelse af Samtykke selvfølgelig ligesom hidtil Faderens kan undgives Øvrighedens Prøvelse efter D. L. 3—16—4. Har dernæst Moderen ikke kendt Opholdssted, bør der kunne bortses fra hendes Samtykke, hvilket den foreslaaede Tekst udtrykkelig tager Forbehold om. Er omvendt Faderen bortebleven, følger det af almindelige Regler, sammenholdte med Lovforslagets øvrige Indhold, at Moderens Samtykke er nok, hvis hun i Medfør af Forslagets § 2, 2det Stk., er beskikket til Værge eller paa Grund af det nu foreliggende Tilfælde bliver beskikket til Værge eller Kurator for Barnet, og at, saafremt en Trediemand er dette, saavel Moderens som hans Samtykke udfordres. Naar der ikke i § 5 foreslaas nogen Bestemmelse om, at den forladte Hustrus Samtykke uden saadan Beskikkelse er tilstrækkelig, er Grunden den samme,

som ovenfor er anført for Nødvendigheden af særlig Værgebeskikkelse for Hustruer, hvis Ægteskab ikke ved nogen særlig retlig Akt er ophævet eller suspenderet, nemlig at der bør være forud fastslaaede sikre Holdepunkter for, om hun har den heromhandlede Beføjelse eller ikke.

De forudgaaende Regler kunde fremkalde nogen Tvivl om, hvorledes Forholdet bliver med Hensyn til *Adoptivbørn*. Denne Tvivl søges løst ved Forslagets § 6. Have Ægtefæller begge adopteret et Barn, eller har Hustruen adopteret Mandens Barn af hans tidligere Ægteskab eller hans legitimerede Barn, er det klart, at Barnet, hvad Værgemaal og Samtykke til Ægteskab angaar, bør være stillet som begges Fællesbarn. Har omvendt Manden adopteret Hustruens Barn, ville Lovgivningens almindelige Regler om Adoptions Virkning formentlig — uanset Bestemmelserne i § 1, 2det Stk. og § 4, 2det Stk. om selve Ægteskabets Mangel paa Indflydelse paa Hustruens Ret over sit Sørbarn — føre til, at Barnet med Hensyn til Værgemaal og Samtykke til Ægteskab behandles som Fællesbarn; men det er dog fundet rettest udtrykkelig at nævne dette. Er endelig Talen om Barn adopteret af Enke, fraskilt Hustru (frasepareret Hustru vil vanskelig paa egen Haand opnaa Adoptionsbevilling) eller af ugift Kvinde, bør Moderen i de her omhandlede Retninger være stillet overfor det som overfor sit eget Barn, jfr. Forslagets § 6, 2det Stk.

§ 7 tilsigter at ændre de spredtvis forekommende stødende Bestemmelser i Lovgivningen, hvorved Kvinder ere udelukkede fra *visse privatrettlige Hvervs Udførelse*: fra at være Vidner ved Testamenters Oprettelse (Forordningen 21. Maj 1845 § 24: „Som Testamentsvidner kunne kun saadanne Mænd komme i Betragtning, mod hvis Paalidelighed og Upartiskhed aldeles ingen gyldig Indvending kan fremsættes“), fra at attestere, at en testamentarisk Bestemmelse om Overdragelse af en væsentlig Del af Boet til en Arving, eller om Baandlæggelse af Midler er til Arvingernes Tarv (samme Forordning § 27, jfr. § 28: „Erklæringer fra . . . paalidelige, med Forholdene nøje kendte Mænd“), fra at være Vitterlighedsvidner ved Oprettelse af et Underpantebrev i Løsøre (Forordning 28. Juli 1841 § 1: „underskrives af Debitor i tvende gode Mænds Nærvarrelse“), hvortil endnu i alt Fald kommer Bestemmelsen i Forordning 30. April 1824 § 4: „Som Forlovere kan ingen antages, der enten ikke beklæde noget Kgl. Em-